

22.
szám

Hitből hitbe

„Az igaz ember pedig hitből él.” (Róma 1:17)

2019. május

Bibliai folyóirat

A tartalomról...

Az adventhagyaték.....	2
<i>A nagy adventmozgalom mérföldkövei</i>	
Az első parancsolat.....	21
<i>Kit imádunk?</i>	

Kiadványunk
interneten is
olvasható:

hitbol.hu

Az adventhagyaték

A nagy adventmozgalom mérföldkövei

Jelenések könyve 10. fejezete a XIX. századi nagy adventmozgalom tapasztalatát írja le, és Isten ennek a mozgalomnak a szellemi örököseit bízta meg az utolsó evangéliumhirdetés feladatával. Azok számára, akik Isten oldalán szeretnének részt venni a földi történelem záró eseményeiben, létfontosságú megérteni, mit akart Isten ezen a mozgalmon keresztül gyermekeinek megtanítani. Ebben a tanulmányban olyan bibliai igazságokkal fogunk foglalkozni, amelyek évszázadok óta a tévedések szemétdombja alá voltak temetve, az adventébredés nyomán azonban új fényben ragyogtak fel. Mivel ezek a témák egyen-egyenként is rendkívül terjedelmesek és részletes kifejtést igényelnek, ezért itt csak egy vázlatos áttekintésre van lehetőségünk.

1. Isten személye

Minden vallás legfontosabb és minden másra kiható alaptanítása az, hogy kicsoda az Isten (pogány

vallások esetében kik az istenek). Isten személyének azonosítása alapján merülnek fel az alábbi kérdések: Milyen az Isten? Hogyan működik? Mik a szándékai? És ezekből fakadóan: Hogyan viszonyul hozzánk? Mit vár tőlünk? De az első, mindent megalapozó kérdés: **Kicsoda az Isten?**

Az Atya

Jelentőségteljes tény, hogy az advent mozgalom úttörői egészen más választ adtak erre a kérdésre, mint a kereszténység túlnyomó többsége, beleértve a jelenlegi Hetednap Adventista Egyházat is. Az adventista úttörők számára Isten egyetlen személy volt: az Atya.

*„mindazáltal nekünk **egy Istenünk van, az Atya, akitől van a mindenség, és mi is érte vagyunk, és egy Urunk, Jézus Krisztus, aki által van a mindenség, és mi is őáltala.**” (1Korinthus 8:6)*

*„Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek **téged, az egye-***

dül igaz Istent és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.” (János 17:3)

Jól dokumentált tény, hogy a katolikus egyház a IV. században fogalmazta meg a Szentháromság dogmáját, amit aztán császári karhatalommal kényszerítettek rá az egész kereszténységre. Mivel a Bibliából nem lehet egyértelműen bizonyítani ezt a tant, az egyszerű emberek előtt évszázadokon keresztül azzal védték, hogy ez egy „titok”, amit az ember úgysem tud megérteni, csak el kell fogadnia, hogy úgy van, és kész. Az advent-úttörők Isten személyével kapcsolatos meggyőződésüket azonban nem misztikus magyarázatokra vagy egyházi hitvallásokra, hanem szigorúan a Szentírásra alapozták.

A Fiú

Jézus Krisztusról azt vallották, hogy Isten (vagyis az Atya) egy-
szülött Fia. Krisztus nem teremtett lény, hanem az örökkévalóság kezdetén az Atyától származott. Hogy milyen módon született Isten Fia, azt nem írja le a Biblia, így erről kár is spekulálni – elég ha elhisszük, amit Ő magáról állít:

„Az ÚR útjának kezdetétől szerzett engem, az ő munkái előtt

*régen. Örök időktől fogva föl-
kentje vagyok, ősidőktől, a föld
kezdetétől fogva. Akkor szü-
lettem, amikor még nem voltak
mélységek, mikor még semmi-
féle vízzel teli forrás nem volt.
Mielőtt a hegyek leülepedtek, a
halmok előtt születtem.” (Pél-
dabeszédek 8:22-25)*

Krisztus született Fiú, nem teremtmény. Éppen ezért a születés jogán isteni természete van, és Istennel egyenrangú:

*„Annyival feljebb való az an-
gyaloknál, amennyivel náluk
különb nevet örökölt. Mert
kinek mondta valaha az angya-
lok közül: »Én Fiam vagy te,
ma szültelek téged«, és ismét:
»Atyja leszek, és ő Fiammá
lesz«? Amikor pedig behozza
elsőszülöttjét a világba, így
szól: És imádja őt Isten minden
angyala.” (Zsidók 1:4-6)*

A Szent Szellem

A Szent Szellem az Ószövetségben szinte kizárólag birtokos szerkezetben fordul elő, mint „Isten Szellem”, az Újszövetség emellett a „Krisztus Szellem”, „a Szellem” ill. „a Szent Szellem” kifejezést is használja. A „személy”, „harmadik személy”, vagy a „Szentháromság

harmadik személye”, és ehhez hasonló kifejezéseket még csak véletlenül sem találunk a Bibliában. Az adventista úttörők a bibliai fogalmakhoz ragaszkodva a Szent Szellemet Isten szellemének, azaz Isten láthatatlan, nem fizikális részének tartották.

A Szent Szellem inkább egy tulajdonsága, egy láthatatlan vonatkozása Istennek, nem pedig egy külön személy. Ahogy az embernek is van szelleme, ami nem egy külön személy, hanem az ember belső világa, identitása, ugyanígy Isten Szelleme sem egy különálló személy, hanem az Ő belső világa:

*„Mert ki ismeri az emberek közül az ember gondolatait, ha nem ha az **ember szelleme**, amely őbenne van? Ugyanígy az Isten gondolatait sem ismeri senki, csak az **Isten Szelleme**.”* (1Korinthus 2:11)

Természetesen van különbség is: Isten Szelleme végtelenül hatalmasabb a mi szellemünkénél, és egyszerre mindenhol jelen van (vö. Zsoltárok 139:1-16). A Szent Szellem által maga Isten (az Atya) van jelen mindenütt, és általa közvetlenül Istennel és Krisztussal érintkezhetünk.

Ezen túlmenően Jézus halála, feláldozása és pünkösdi megdicsőülése óta a Szent Szellem Krisztus győztes élete is egyben (János 6:63; 1Korinthus 15:45).

2. A halottak állapota

A legtöbb keresztyén elképzelése szerint a halál pillanatában különválik a szellem a testtől, és anyagtan formában létezik tovább valamilyen szellemi síkon. A gonoszok szelleme a pokolba kerül, az igazak szelleme pedig a mennybe (vagy előbb a purgatóriumba – a katolikusok szerint).

Ez a népszerű elképzelés az emberi létről a platóni filozófián alapul, amely szerint az ember szelleme magasabb rendű, mint a teste, és lényegileg örökkévaló. Az adventizmus teljes mértékben elhatárolódott ettől a Bibliától idegen, pogány elképzeléstől. A Biblia szerint *egyedül Isten halhatatlan* (1Timótheus 6:16), a halhatatlanság pedig Isten ajándéka *az evangélium által* (2Timótheus 1:10).

A Teremtés könyvében leírtak szerint az ember akkor vált élővé, amikor a test és a szellem összekapcsolódott:

„Ekkor megformálta az ÚR Isten az embert a föld porából, és élet leheletét lehelte az orrába. Így lett az ember élő lélekke.” (1Mózes 2:7)

Az élet szelleme ugyanúgy alkotórésze az élő embernek, mint a föld elemeiből álló, anyagi test. A halál beálltakor a szellem és a test különválnak, és mivel önmagában egyik sem képes önálló létezésre, egyiknek sincsenek életfunkciói. Ennek megfelelően a Biblia következetesen úgy beszél a halál állapotáról, mint öntudatlan alvásról.

„Mert az élők tudják, hogy meghalnak, de a halottak semmit sem tudnak, és jutalmuk sincs többé, mivel még az emléküket is elfelejtik. Szeretetük, gyűlöletük és vágyaik is immár mind elmúltak, és többé nincs semmi részük abban, ami a nap alatt történik.” (Prédikátor 9:7-8)

Ebből a bibliai felismerésből néhány nagyon fontos dolog következik:

A halottak nincsenek velünk

A halottakkal való kommunikáció ennek a bibliai igazságnak a fényében teljes mértékben ördögi csalás. Sátán kezdettől fogva el

akarta hitetni az emberrel, hogy valójában nincs is halál, és az ember ténylegesen nem fog örökre meghalni (1Mózes 3:4). Ezt az állítását most is töretlenül igyekszik tudatos megtévesztéssel alátámasztani, amikor azt hazudja, hogy az emberek elhunyt szeretteikkel érintkezhetnek halottidézők (médiumpok) segítségével.

A valóságban azonban ez nem lehetséges, hiszen a halottak „alsznak”, és minden életfunkciójuk szünetel. Szerepüket tisztátalan, ördögi szellemek játsszák el, meg személyesítve az elhunytakat. Isten ezért tiltotta meg népének a halottak világával való érintkezést. A spiritisztákat, halottidézőket, varázslókat stb. ki kellett irtani Izraelből, ezek ugyanis kivétel nélkül az ördög eszközei az emberek becsapására és foglyul ejtésére (3Mózes 20:6,27). Ha ismerjük az igazságot a halottak állapotáról, nemet kell mondanunk Sátán csalásaira, amikor az érzélem húrjait pengetve, ezen a területen kísérli meg becsapni érzékszerveinket.

A test feltámadása kulcsfontosságú

A kereszténység egyik legalapvetőbb tanítása az, hogy egyszer

minden ember fel fog támadni testben. Ha az emberi lélek test nélkül is tudatosan létezik, a test feltámadásának nincs sok értelme – Pált ki is nevették az athéni görögök, amikor erről beszélt (Apostolok cselekedetei 17:32). Ha azonban test nélkül nincs emberi élet és semmilyen tudatos létezés, akkor a *test feltámadásának* óriási jelentősége van!

Ebből az is következik, hogy nincsenek test nélküli emberek (szellemek) sem a mennyben, sem a pokolban. A jutalmát vagy büntetését mindenki a feltámadás után kapja meg, addig csupán öntudatlanul „alszik” (János 5:28-29).

Örök büntetés?

Sok keresztény fejében megfordul a kérdés, hogy egy szerető és igazságos Isten miért kínozt és gyötört egy örökkévalóságon át embereket tűzben és kénköben egy elrontott földi életért, ami jó esetben is legfeljebb 70-80 évig tart. Ez nem tűnik sem szeretetteljesnek, sem igazságosnak. Ha egy földi ország vezetője követne hasonlóan aránytalan eljárást az ítéletben, azt egy kegyetlenkedő, szadista diktátornak bélyegeznék minden jóérzé-

sű ember. A keresztények többsége azonban az emberi lélek természetes halhatatlanságában hisz, így számukra feloldhatatlan ez az Isten jellemével kapcsolatos dilemma.

A Biblia tanítása szerint azonban a *halhatatlanság* és az *örök élet* – az örökké létezés (!) – Isten ajándéka, és kizárólag azoknak szól, akik hisznek az evangéliumban és elfogadják Jézust (2Timótheus 1:10). Következésképp a többiek nem fognak örökké létezni, hanem *örökre* megsemmisülnek. Nem a büntetésük elszenvedése fog örökké tartani, hanem **az eredmény lesz végleges** és örök.

Mivel a történelem során a legtöbb keresztény úgy vélekedett, Isten egy örökkévalóságon át kínozza majd a kegyelmét elutasító embereket a pokol tűzében, katolikusok és protestánsok egyaránt feljogosítva érezték magukat, hogy ezt az eljárást maguk is alkalmazzák az „eretnekek” ellen. Ha azonban Isten a végső ítélet végrehajtásában is irgalmas és méltányos, akkor fontos, hogy az Úr és Mester nyomdokai-ban járjunk ebben a kérdésben is (Máté 10:25; János 13:16).

3. A szombat és a törvény

Jézus első tanítványai kivétel nélkül zsidók voltak, így számukra nem volt kérdés, hogy a *szombat*, a hét hetedik napját Isten imádatára elkülönített napként kezeljék. A zsidóság jelentős része azonban elutasította Jézust mint Messiást, ezért a nem zsidó keresztények közül többen is úgy érezték, szükséges megkülönböztetniük magukat a zsidóságtól. A II. századtól kezdve egyes keresztények a szombat mellett vagy helyett a hét első napján, azaz vasárnap is összegyűltek Jézus feltámadását megünnepelni. Ez a gyakorlat azonban nem volt az egész kereszténységre kiterjedő.

A IV. századi konstantinuszi fordulat nem csupán az Isten személyének kérdésében hozott radikális változást, hanem az Isten tiszteletére elkülönített napban is. Konstantin császár, aki egyébként napimádó volt, „a Nap dicsőséges napját” – azaz a vasárnapot – tette a birodalom *kizárólagos* istentiszteleti napjává. Azok a keresztények, akik a szombatot továbbra is szentnek tartották, ezután súlyos üldözéseknek voltak kitéve. A szombat helyét így vette át végül teljes mértékben a vasárnap.

Sok katolikus méltóság, köztük II. János Pál pápa is nyíltan kijelentette, hogy a vasárnap nem Isten, hanem az egyház rendelete, ti. „a keresztények *följogosítva érezték magukat* arra, hogy a szombat értelmét áthelyezzék a föltámadás napjára” (*Dies Domini*, 1998). A protestáns keresztények soha nem tudtak kielégítő választ adni arra a kérdésre, miért vasárnapot ünnepelnek, és már Luthernek és társainak is az orra alá dörgölték, hogy a vasárnap megtartásával tulajdonképpen a katolikus egyház tekinetlyét ismerik el – a Szentírásé helyett:

„Megemlítik a szombatnapot, amelyet nyilvánvaló módon a Tízparancsolat ellenére cseréltek fel a vasárnappal. Egyetlen példát sem hánytorgatnak annyit, mint a szombatnap megváltoztatását. Bizony, nagy az egyház hatalma – állítják –, hogy még a Tízparancsolat egyike alól is feloldott!” (*Ágostai Hitvallás*, XXVIII. Az egyházi hatalomról)

A szombat helyreállítása

A sötét középkor századaiban a tehermentés szombatja szinte teljesen feledésbe merült, és ezen a refor-

máció sem változtatott érdemben. A hetedik napi szombat megtartását „zsidózásnak” tartották, a vasárnap megünneplését pedig a szövegkörnyezetből kiragadott bibliaversekkel próbálták megvédeni. Bár a későbbi reformációs mozgalmak között akadt néhány, amely nem követte ezt a meghasonlott gyakorlatot (pl. hetednapi baptisták), a bibliai szombat helyreállítását igazán az adventmozgalom tűzte zászlajára.

Az 1844-es nagy csalódás után áramütésként érte a mozgalmat az a felismerés, miszerint **Isten soha nem szüntette meg a hetedik napi szombat szentségét**, és nem helyezte át azt vasárnapra. A szombat érvényességéről szóló igazság még erőteljesebben aláhúzte *Isten Igéjének tekintélyét*, és ezen belül is a tízparancsolatét.

A törvény

A protestáns kereszténység legnagyobb része egy furcsa álláspontra helyezkedett a törvénnyel – különösen a tízparancsolattal – kapcsolatban. Pál apostol írásai alapján arra a megállapításra jutottak, hogy mivel „*nem vagyunk a törvény alatt*” (Róma 6:14), ezért a mózesi törvény (és a tízparancso-

lat) a keresztényekre már nem vonatkozik. Ugyanakkor mivel Jézus és az apostolok a tízparancsolatból kilencet idéznek, mint keresztény ételszabályokat, ezért a keresztényeknek mégiscsak meg kell tartaniuk a tízparancsolatot. Kivétel a negyedik parancsolat – a szombat –, mivel ennek megtartására nem ad külön utasítást az Újszövetség.

Az adventisták elutasították ezt a következetlen álláspontot. A tízparancsolat – mint erkölcsi törvény – bizonyosságot tesz arról, mik az Isten szerinti élet legalapvetőbb szabályai. Az első négy parancsolat az Istennel való kapcsolatunkról szól, míg a többi hat az embertársainkkal való kapcsolatunkról. Mivel Isten soha nem mondta, hogy a szombat már nem áldott és nem szent, észszerűtlen, sőt egyenesen vakmerő azt feltételezni, hogy Isten számára többé már nem fontos a szombat az emberekkel való kapcsolatában.

Hit általi megigazulás

Mivel az adventisták rendkívül nagy hangsúlyt fektettek a szombat szentségére és ezzel együtt a törvény érvényességére is, Isten szavának tekintélye jelentősen felértékelődött gondolkodásukban. Ugyanakkor ezzel párhuzamosan

üzenetük hangsúlya az evangéliumról a törvényre tolódott el.

Isten 1888-ban két prédikátor (Ellet J. Waggoner és Alonzo T. Jones) által egy olyan üzenetet küldött a Hetednap Adventista Egyháznak, amely egészséges harmóniát teremtett volna a törvény és az evangélium között. Ezt az üzenetet a HNA Egyház elutasította, az üzenet képviselőit kigúnyolta, és bár később azt állították, hogy elfogadták az üzenetet, ez valójában soha nem történt meg.

A **hit általi megigazulás** üzenete, amelyet a két prédikátor hirdetett, gyakorlatiává tette Krisztus áldozatát. A kereszténységben a megigazulást csupán egy jogi ügyletként értelmezik, de Jones és Waggoner üzenetében a megigazulás összekapcsolódott a kegyelem megszentelő erejével, amely összhangba hoz a törvény kívánalmaival és Isten jellemével:

*„Mert nem szégyellem az evangéliumot, hiszen **Isten ereje** az minden hívő üdvösségére, zsidónak először, de görögnek is. Mert az **Isten igazsága** nyilvánul meg abban **hitből hitbe**, ahogy meg van írva: Az igaz ember pedig **hitből él**.” (Róma 1:16-17)*

A hetednap adventisták által prófétának tartott Ellen G. White, akinek jelentős szerepe volt az 1844-es nagy csalódás után az adventmozgalom továbbvezetésében, egyértelműen és határozottan kiállt e két prédikátor üzenete mellett. Bár egyháza nem hallgatott rá ebben a kérdésben, ő azt állította, hogy ez az üzenet – ha teljesen kibontakozik – az egész Földet befogja ragyogni az evangélium világosságával.

4. A hármas angyali üzenet

Az adventmozgalom az egyháztörténelemben egyedülálló módon figyelt fel a Jelenések könyve 14. fejezetében található hármas angyali üzenet jelentőségére. A XIX. századi nagy adventébredés előtt ezekkel az ünnepélyes üzenetekkel nem foglalkoztak a keresztények érdemben, és ez a helyzet azóta sem változott. A hetednap adventisták azonban nemcsak felismerték, hanem szó szerint zászlajukra (logójukra) tűzték ezt az üzenetet.

Az üzenetek azáltal válnak különösen jelentőségteljessé, ha megértjük, hogy azt nem angyalok hirdetik, hanem emberek, és nem a testi zsidóságnak szólnak, hanem az egész világnak. Az első két an-

gyal üzenetét (a közelgő ítéletről és Babilon bukásáról) már a csalódás előtt is hirdették az adventisták, a harmadik üzenet (a fenevad bélyegéről) pedig a szombat megértésével világosodott meg előttük. Bár az adventisták számára identitáskérdés a hármass angyali üzenet, a maguk teljességében csak az utolsó evangéliumhirdetés idején hangzanak majd. Ahhoz ugyanis, hogy Isten gyermekei hitelesen tanúskodhassanak az evangélium ereje mellett, először nekik maguknak kell megtisztulniuk általa.

A hármass angyali üzenet alapjaiban meghatározza Isten népének küldetését és üzenetének természetét a vég idején. Azoknak a keresztyéneknek, akik részt kívánnak venni a földi történelem lezárulását előkészítő utolsó evangéliumhirdetésben, mélyen meg kell érteniük és szívükbe kell vésniük ezeket a mennyei kijelentéseket. [Jelenések 14. fejezeténél ezekre részletesen ki fogunk térni.]

5. A vizsgálati ítélet

Az ítélet szó hallatán a legtöbb keresztyének vagy a pokol, vagy a Jézus megjelenésekor történő nagy elszámoltatás jut az eszébe, ami elsősorban a gonoszokat érinti majd. Ez a

népszerű vélekedés volt az egyik fő oka annak, hogy az adventisták 1844-ben Jézus második eljövetelére számítottak, hiszen az első angyali üzenet bejelenti, hogy *Isten ítéletének órája elérkezett* (Jelenések 14:7).

Az 1844-es nagy csalódás arra ösztönözte az adventvárókat, hogy vizsgálják felül előfeltevéseiket. Így jutottak arra a felismerésre, hogy az **ítélet** sokkal többről szól, mint pusztán a jutalmak és büntetések kiosztása. Dániel könyve 7. fejezete világosan bemutatja, hogy az ítélet földi végrehajtását egy „tárgyalási” vagy „vizsgálati” szakasz előzi meg a mennyben. Ebben a „vizsgálati ítéletben” Isten a Bíró, a mennyei lények a tanúk, a vizsgálat tárgyát pedig a könyvekbe írt feljegyzések képezik:

*„Ahogy néztem, **trónokat helyeztek el**, és az öregkorú leült. Ruhája hófehér volt, és a fején a haja olyan volt, mint a tiszta gyapjú. Trónja tüzes láng volt, s annak kerekei olyanok voltak, mint az égő tűz. Tűzfolyam folyt és jött ki a színe elől. Ezerszer ezren szolgáltak neki, és **tízezerszer tízezeren álltak előtte. Összeült a törvénykezés, és könyveket nyitottak ki.**” (Dániel 7:9-10)*

A Jézus eljövételét megelőző, a mennyben jelen időben zajló ítélet forradalmi gondolat a kereszténységben. Ez a felismerés új fényt vet Isten jellemére és szándékaira. Ő nem egy ellentmondást nem tűrő diktátor, hanem egy szerető édesapa, aki kézzelfogható és nyilvános bizonyítékokkal kívánja megnyerni teremtményei bizalmát. A nyilvános mennyei ítéletben minden teremtmény szemlélheti Isten bölcsességét és eljárás módját, így Isten jelleme végül az egész teremtett világ előtt igazolást nyer.

„De magasztos lesz a Seregek URa, **amikor ítélt**, és a szent Isten **szentnek bizonyul igazságban.**” (Ézsaiás 5:16)

„Mert meg van írva: Élek én – így szól az Úr –, mert meg fog hajolni előttem minden térd, és minden nyelv Istent fogja magasztalni.” (Róma 14:11)

6. A végidő eseményei

Ahhoz, hogy igazán értékelni tudjuk az adventizmus végidőkkel kapcsolatos felismeréseinek jelentőségét, először azt kell látnunk, hogyan és miért alakultak a kereszténység ezzel kapcsolatos nézetei a múltban és a jelenben.

Helyzet szülte magyarázatok

Amikor a katolicizmus a IV. században birodalmi államvallássá vált, a kereszténység próféciaértelmezése jelentősen megváltozott. Ezt a tényt és okait a katolikus enciklopédiák becsületesen dokumentálják.

Az *apostolok és utódaik* a próféciaik alapján **Jézus visszajövetelére tekintettek előre**, amely majd eltöröl minden e világi birodalmat, és meghozza a földre a tökéletes békességet. Az üldözött vallás hatalmi pozícióba kerülésével azonban tarthatatlanná vált a „gonosz állam” eszméje. Az alternatív irányzatot, mely *allegorikusan* értelmezte Jelenések könyvét, *Augustinus* (Szent Ágoston) vitte tökélyre, és ez lett a katolikus egyház hivatalos álláspontja. Ezen álláspont szerint Krisztus „ezer éves” békeországa (a *millennium*) a kereszténység felállításával már elkezdődött, és a katolikus egyház feladata – az állammal karöltve –, hogy Sátánt (a rosszat) legyőzze.

A protestáns *reformátorok* alapvetően visszatértek a próféciaik korábbi magyarázati iskolájához (*történelmi értelmezés*), ami nem bagatellizálja el Krisztus második

eljövetelének jelentőségét. Az **antikrisztust** egyöntetűen a pápával, ill. a **pápaság intézményével azonosították**, ami nagy lendületet adott a reformációnak.

A katolicizmus hívei ezt természetesen nem nézték jó szemmel, és a *jezsuiták* – az ellenreformáció élharcosai – hamarosan két alternatív próféciamagyarázattal is előálltak. Bár e két magyarázati iskola nagyon különbözött egymástól következtetéseiben, céljuk mégis ugyanaz volt: a szó szerinti bibliaértelmezésre törekvő protestánsok figyelmét elterelni a pápaságról mint antikrisztusról.

Az egyik magyarázati iskola, a **preterizmus** azt tanította, hogy Jelenések könyvének „próféciai” tulajdonképpen János apostol kódolt megemlékezései saját korának eseményeiről. Ennek megfelelően a „prófécia” legnagyobb része Jeruzsálem elpusztításával bezárólag (i. sz. 70-ig) már teljesedett, az antikrisztus pedig Néró (vagy egy másik római császár) volt. Ez a nézet nem sok követőre talált a protestánsok között.

A másik magyarázati iskola, a **futurizmus** ezzel szemben a jövőbe helyezte Jelenések könyvének eseményeit. Eszerint egy jövőbeli an-

tikrisztus (egyetlen személy) építi majd fel a szó szerinti jeruzsálemi templomot, Istennek kiáltja ki magát, és a zsidókkal karöltve megszerzi az egész világ feletti uralmat. Ez a jezsuita értelmezés később komoly kihívást jelentett a hagyományos protestáns magyarázatok számára...

A protestáns fordulat

A fordulatban több tényező is közrejátszott. Egyrészt a protestáns magyarázati alapelvek alapvetően a *szó szerinti bibliaértelmezést* hangsúlyozták. Másrészt a zsidóellenesség középkori hagyományai a protestáns felekezetekben is tovább öröklődtek, és ez sokszor következetlen

próféciamagyarázatokhoz vezetett. Bár a zsidó szokások követőit (pl. a szombattartókat) „zsidózóknak” minősítették, a végső események alakulásában mégis kulcsszerepet tulajdonítottak a zsidó nép megtérésének.

A XIX. század jelentős történelmi változásokat hozott. A katolikus egyház politikai ereje meggyengült; a vallási üldözések elcsendesedtek. A pápaság antikrisztussal való azonosítása így kezdte elveszíteni a jelentőségét, és az angliai

protestáns (anglikán) teológusok szóba álltak egy *jövőbeli antikrisztus* gondolatával.

A XVIII. század végén a *jezsuita* Manuel de Lacunza zsidó álnéven (Josafat Ben-Ezra) kiadott egy könyvet, melyben részletesen kifejtette a **futurista** próféciaértelmezést. Protestáns körökből először a skót Edward Irving figyelt fel a könyvre: azonnal magáévá tette annak tanításait, és lefordította angolra. Az 1820-as években az angliai Alburyben egy profetikus bibliakonferencia-sorozatot tartottak, ahol Irvinggel együtt mások is a futurista eszmék mellé álltak.

A szellemi megtapasztalásokra szomjas Irving 1830-ban egy katólikus karizmatikus ébredés élére állt, ám négy évvel később testileg kimerülve, TBC-ben meghalt. Mivel Irving mozgalmát minden kortársa fanatizmusnak és ördögi szellemek munkájának minősítette, közvetlen befolyása nem volt olyan erőteljes.

A profetikus konferenciákat viszont az 1830-as években is tovább folytatták Powerscourtban, a futurista értelmezés zászlaját pedig a Testvérgyülekezetet alapítója, az ír John Nelson Darby vitte tovább.

Bár Irving fanatizmusát elítélte, az általa képviselt próféciamagyarázati elveket ő is átvette, továbbgondolta és minden korábbinál markánsabban képviselte. Az amerikai C.I. Scofielddel is Darby ismertette meg a futurista értelmezést, Scofield pedig belefoglalta azt népszerű, széles körben terjesztett magyarázatos Bibliájába. A modern protestantizmus *Darby és Scofield* munkájának köszönheti, hogy manapság szinte mindenki a jezsuita futurizmus, és a hozzá szorosan kapcsolódó diszpenzacionalizmus szemüvegével olvassa a próféciákat.

Diszpen... mi?

Diszpenzacionalizmus! Magyarul kb. azt jelenti, hogy az **„üdvrendi korszakok tanítása”**. Ezt a bibliaértelmezési szemléletet Darby dolgozta ki az 1830-as években a futurizmus logikus kiegészítőjeként. Lényege, hogy Isten a különböző korszakokban különböző feltételeket szabott az embereknek (ld. szövetségek), és Isten ezen feltételek alapján bánt népével az adott korszakban. A szövetségekben való gondolkodás nem volt idegen a protestáns teológiától, az „üdvrendi korszakok tanítása”

azonban egy kulcsfontosságú kérdésben tért el a korábbi elképzeléstől.

A **diszpenzacionalizmus** ugyanis a szó szerinti bibliaértelmezésre hivatkozva *radikális különbséget tesz* a zsidókkal és az egyházzal kötött szövetségek között. Ebben a szemléletmódban a keresztény egyháznak *semmi köze* a zsidókkal kötött szövetségekhez. A kereszténység nem folytatása és nem helyettese a zsidóságnak, hanem sokkal inkább egy *zárójeles függelék*. Más szóval, a zsidók „üdvrendi korszaka” nem ért véget az egyház megalapításával, csak egy időre *fel lett függesztve*.

A kereszténység végidőkkel kapcsolatos elképzeléseiben korábban is szerepelt a zsidók megtérése, ez azonban a keresztény hitre való térésüket jelentette. A diszpenzacionalizmus szerint azonban a zsidóság és a kereszténység két teljesen különböző csoport, és Istennek a zsidókkal más terve van, mint az egyházzal. Isten a zsidókkal a zsidóknak adott szövetségek alapján bánik, és ez a vég idején is így lesz.

Ezért tulajdonít a jelenlegi kereszténység nagy jelentőséget annak, hogy a *szó szerinti* zsidók vissza-

tértek a *szó szerinti* Kánaán (Palesztina) földjére, újra megalapították a *szó szerinti* Izrael államát, és – reményeik szerint – ismét fel fogják építeni a *szó szerinti* jeruzsálemi templomot, ahol a *szó szerinti* lévita papok ismét a mózesi törvények szerint áldozhatnak majd. Számukra ugyanis **Isten** ezt a szövetséget adta, és **ezt várja el tőlük** most is.

Mi dolga lesz akkor az egyháznak? Semmi, mert nem lesz itt! A futurista-diszpenzacionalista értelmezésben az egyház a hét éves „nagy nyomorúság” kezdetekor (vagy egyesek szerint a felénél) „elragadtatik” a mennybe, így a *fináléban* – csakúgy mint az ezeréves királyságban – a *test szerinti* zsidósággé lesz a főszerep.

A zsidó-kérdés

Miközben az 1830-as évek Angliájában a futurista próféciaértelmezési irányzat kezdett kibontakozni, Amerikában ugyanebben az időben az *adventmozgalom* tette le profetikus térképét a magyarázatok asztalára. Az adventmozgalom ugyanazt a történelmi próféciamagyarázati iskolát képviselte, amit az apostolok, a korai egyházatyák és a reformátorok.

A **történelmi értelmezés** mindig arra törekedett, hogy a bibliai próféciákat valahol el tudja helyezni a történelem időszakáján. Ez persze gyakran vezetett melléfogásokhoz, de hosszú távon mégis kiábrázoló-dott egy összefüggő kép. Az adventista magyarázat ezen a területen nem mondható különlegesnek a reformáció korából származó magyarázatokhoz képest. Az adventista értelmezés jelentősége egy másik területen tapintható ki, ami viszont homlokegyenest szembeállítja a diszpenzacionaliz-mussal.

A keresztény próféciaértelmezés egyik legnagyobb dilemmája mindig is a **zsidó-kérdés** volt. A próféciák jelentős részében ugyanis Izraelről olvasunk, a keresztény egyház nincs direkt megnevezve. A futurista-diszpenzacionalista teológia a szó szerinti magyarázatot hangsúlyozza, így amikor a próféciákban Izraelről van szó, ott a szó szerinti Izraelt, a test szerinti zsidóságot érti alatta. Ezzel az értelmezéssel az a legnagyobb probléma, hogy már az apostolok sem így magyarázták a legtöbb próféciát.

A *katolikus* magyarázat szerint az egyház a zsidóság helyébe lépett, és Isten lecserélte Izraelt a katolikus egyházra. A *protestáns* magyarázat ezen csak annyit változtatott, hogy az egyház alatt nem a katolikus egyházat, hanem a „láthatatlan egyházat” értette. Ugyanakkor a protestáns magyarázat kitarthat a zsidó nép megtérése, és a **földi, ezeréves királyság** gondolata mellett – ami valójában egy következetlen álláspont volt.

A *futurista* válasz erre a dilemmára az, hogy az Izrael-próféciákat következetesen szó szerint kell értelmezni. Ahol Izraelt olvasunk, ott ne az egyházra gondoljunk, hanem a test szerinti zsidóságra, és ahol a törvényről olvasunk, ott ne az evangéliumra gondoljunk, hanem a mózesi törvényre stb.

Az *adventisták* azonban egy egészen más választ adtak erre a problémára. Az adventista értelmezésben a testi Izrael véglegesen elvesztette jelentőségét, és **Isten terve kizárólag Krisztusban és az Ő Testében (az Egyházban) fog megvalósulni** – aminek természetesen zsidó származású emberek is tagjai lesznek. Ebben az értelmezésben Isten tervének nem része a zsidó állam bármilyen for-

májú helyreállítása, mert az a régi, az új szövetség által túlhaladott rendszerhez tartozik:

*„Amikor újról beszél, el-
avulttá tette az elsőt, ami
pedig elavul és megöregszik,
közel van az enyészet-
hez.” (Zsidók 8:13)*

Az adventisták ennek megfelelően **az ezeréves földi királyság gondolatával is leszámoltak**, mint a testi zsidóság utópiájának utolsó maradványával. A millennium (az ezer év) ugyanis a gonoszok ítéletéről fog szólni, és Isten gyermekei ebben az időben a mennyben lesznek. Az ezer év végén – miután a gonoszok elszenvedik a végső ítéletét – Isten újjáteremti az elpusztult Földet, és kezdetét veszi a boldog örökkévalóság. Ebben a folyamatban a testi származás szerinti zsidóknak semmilyen rendkívüli szerepe nem lesz, mert **Krisztusban nincs különbség** zsidók és nem zsidók között – sem most, sem az ezer év alatt, sem utána, az örökkévalóságban:

„Itt már nincs többé görög és zsidó, körülmetélés és körülmetéletlenség, barbár, szkíta, szolga és szabad, hanem minden és mindenekben Krisztus.” (Kolossé 3:11)

7. Egészségügyi reform

Az adventmozgalomban az 1844 előtti és utáni években is történtek csodálatos, ima általi gyógyulások. Ezek a gyógyulások azonban sok esetben nem voltak maradandóak. A hetednapi adventisták figyelme ezért az 1860-as években egy olyan területre irányult, amelyet a keresztények hosszú ideje elhanyagoltak.

Keresztény mértékletesség

Bár manapság nagy divatja van a természetgyógyászatnak – amibe a szemfényvesztő kuruzslástól az ördögi varázsláson át a természet törvényein alapuló táplálkozásig és kezeléseig minden belefér – ez a XIX. században egyáltalán nem így volt, sőt még a XX. század első felében sem. A XIX. században az orvostudomány a maihoz képest borzasztóan kezdetleges és tudatlan állapotban volt, és ez táptalajt adott Amerikában egy egészségügyi reformációnak, ami a **„természetes egészségápolás”** (natural hygiene) néven vált ismertté. Ez azt jelenti, hogy az egészséget a természet törvényeivel összhangban állítjuk helyre, ill. őrizzük meg.

De mi köze ennek az Isten dolgaihoz? Bár a *mértékletességet* Pál apostol is a Szellem gyümölcsei közé sorolja (Galata 5:22-23), ezalatt a legtöbb keresztyén a fárlánság és az italozás kerülését, esetleg az alkalmankénti böjtölést érti. Az adventisták előtt azonban új fényben ragyogott fel a mértékletesség jelentősége.

Isten *csodálatosan megformálta* az embert (Zsoltárok 139:13-14), működésével kapcsolatban pedig törvényeket fektetett le. Amikor az ember életvitele összhangban van azokkal a **természeti törvényekkel**, amelyek működését szabályozzák, abból **egészség** származik számára. Amikor nincs összhangban ezekkel a törvényekkel, akkor **megbetegszik**. A mértékletesség ebben a megközelítésben azt jelenti, hogy az ember – megismerve a természeti törvények működését – összhangba hozza életvitelét azokkal.

Az adventisták azért is voltak befogadóak a „természetes egészség-ápolás” elveire, mert gondolkodásukban egyébként is kiemelt szerepet foglalt el a törvény és Isten ígéjének tekintélye. Ha ugyanis Isten törvénye változhatatlan, akkor nem észszerű azt várnunk

Isten részéről, hogy függessze fel a működésünket szabályozó természeti törvényeket.

Ez természetesen nem azt jelenti, hogy ne várjunk Istentől csodákat. Ám ha mi magunk egyébként semmibe vesszük az Isten által bölcsen megalkotott természeti törvényeket, és testünket nem rendeltetésszerűen használjuk, akkor ezzel gyakorlatilag aláássuk *Isten szavának tekintélyét*, és megkérdőjelezzük teremői bölcsességét. Pál apostol keményen megfeddi ezt a gondolkodást:

*„Nem tudjátok, hogy ti **Isten temploma** vagytok, és Isten Szelleme lakik bennetek? Ha valaki Isten templomát megrontja, megrontja azt Isten. Mert az Isten temploma szent, ezek vagytok ti.”* (1Korinthus 3:16-17)

*„Avagy nem tudjátok, hogy a ti **testetek** a bennetek lakozó Szent Szellem **temploma**, amelyet Istentől kaptatok, és nem a magatokéi vagytok?”* (1Korinthus 6:19)

Keresztyén felelősségünk megismerni a „templom” (azaz a testünk) működésével kapcsolatos természeti törvényeket, és elismerni Isten tekintélyét azáltal,

hogy életvitelünket összhangba hozzuk az általa lefektetett renddel.

Az örök rend

Bár a Hetednap Adventista Egyház nagy hangsúlyt fektet a természeti törvényeken alapuló gyógyításra és egészségápolásra, ennek az üzenetnek van egy másik, *sokkal fontosabb tanulsága*, amely messze túlmutat a testi egészség kérdésén. A természetes egészségápolás mögött rejlő isteni alapelvek ugyanis rávilágítanak a **természeti és a jogi törvények közötti különbségre**.

A természetes egészségápolás legfőbb alapelve az, hogy Isten a természetbe törvényeket, törvényszerűségeket épített bele, amelyek – egyszerűen fogalmazva – működnek. Ezek az istenalkotta természeti törvények képezik az „**örök rendet**” (Jób 38:2). Az örök renddel való összhang garانتálja a teremtmények egészségét és boldogságát, ennek semmibe vétele pedig negatív következményeket von maga után. Bár magától értetődően hangzik, mégis kulcsfontosságú megállapítás, hogy **a következmények minden esetben természetes folyományai a ter-**

mészeti törvényeknek, nem Isten jutalma vagy büntetése.

Az örök rend valójában a **dolgok működése, természete**. Az örök rend szabályoz mindent – a kozmikus távlatoktól kezdve a mikroszkopikus parányvilágig, az állatok és növények természetétől az emberi lélek működéséig. Isten az egész teremtett világ működését természeti törvényekre alapozta, amelyek *Isten közvetlen beavatkozásától függetlenül* is működnek.

Bár az emberiség sok tudományos felismerésre eljutott már a természeti törvények vizsgálata által, a legképzettebb tudósok is beismerik, hogy az eddig megszerzett tudásunk eltörpül a teljes valósághoz képest. A szellemi dolgok működésével kapcsolatban pedig még ennyivel sem dicsekedhet az ember... Isten azonban azt szeretné, ha tudatlanságunkból kilépve megismernénk az örök rend szellemi oldalát is.

Az **örök rend szellemi oldala** azt jelenti, hogy *sem a bűn, sem a megigazulás nem jogi kérdés*. Ahogy a legtöbb esetben az egészség vagy betegség sem Isten ítélete (bírói döntése), hanem a természeti törvények következménye, ugyanígy a bűn és a megigazulás

is természeti törvények alapján működik. Pál apostol pontosan ezt fejt ki a rómarebeliekhez írt levelében:

*„Mert gyönyörködöm az Isten törvényében a belső ember szerint, de látok egy másik **törvényt a tagjaimban**, amely ellenkezik az elmém törvényével, és engem a tagjaimban levő **bűn törvényének** a rabságába hajt.”* (Róma 7:22-23)

*„Nincs tehát már semmi kárhoztatásuk azoknak, akik a Krisztus Jézusban vannak, mert **az élet Szellemének törvénye** Jézus Krisztusban megszabadított téged a **bűn és a halál törvényétől**.”* (Róma 8:1-2)

Pál arról beszél, hogy a „**bűn törvénye**” – egy természeti törvény, ami a tagjainkba (a testünkbe) van beleírva – felülírja Isten törvényét (a tízparancsolatot), ami csupán jogi törvény. Pál rámutat arra, hogy a viselkedésünket nem a jogi, hanem a természeti törvények határozzák meg. Mivel az örök rendben **a dolgok nem jogi, hanem természeti törvények alapján működnek**, az emberi akaraterő ezen a területen kudarcot vall. A „**bűn és a halál törvényét**” csak egy másik természeti

törvény képes felülírni, ez pedig az „**élet Szellemének törvénye**”.

2000 évvel ezelőtt Jézus Krisztus személyesen jelentette ki Pál apostolnak az evangélium titkát (Galata 1:11-12), a legtöbb keresztény mégis a mai napig egy jogi procedúraként értelmezi az evangéliumot (Isten megbocsájtja a bűneinket). Csakhogy **a bűn problémája nem jogi kérdés**, hanem természeti, és ezért az igazi megoldás is csak természeti törvények alapján működhet.

[Amennyiben többet szeretnél megtudni erről a témáról, ajánlom számodra „*A jó hír jobb, mint gondolod*” c. könyvet, mely részletesen bemutatja az evangéliumnak ezt a 2000 év óta is forradalminak számító szemléletét. Amennyiben valamelyik elérhetőségünkön igényeled, elküldjük neked ajándékba.]

Hogyan tovább?

Isten az adventizmuson keresztül a mennyei igazságok olyan területeire irányította rá a kereszténység figyelmét, amelyek kulcsfontosságúak az utolsó evangéliumhirdetés befejező munkájához. Éppen ezért az adventizmus hagyatéka óriási felelősséggel jár...

Az adventisták sajnos visszaéltek ezzel az ajándékkal, és ugyanabba a veszedelembé sodorták magukat, mint az összes többi felekezet. Ahelyett, hogy az igazság magvait engedték volna kikelni, felnövekedni és gyümölcsöt teremni, üvegbe zárták, felcímkézték és kitétték a kirakatba. Az adventisták ugyanúgy bebástyázták magukat a növekvő világossággal szemben, mint azok a felekezetek, amelyek a nagy adventébredés idején nem fogadták be Jézus visszatérésének üzenetét, és kizárták őket.

Jézus intése és ígérete azonban ma is ugyanúgy érvényes, mint 2000 évvel ezelőtt:

„Még sok mondanivalóm van, de most nem tudnátok elhordozni, de amikor eljön az, aki az igazság Szelleme, elvezet majd titeket minden igazságra...” (János 16:12-13)

Aki úgy gondolja, már minden isteni igazságot ismer, és soha nem kell egyetlen dédelgetett eszméjét sem felülbírálnia, az nagyon meg-

nehezíti saját maga számára az igazságra való eljutást. Isten beszéde iránti teljes alázatra van szükségünk ahhoz, hogy készek legyünk elfogadni, amikor a Szellem tovább akar vezetni bennünket. Ha egyetlen tanítónkra, Krisztusra figyelünk, Ő meg tudja mutatni nekünk, mi a salak, és mi az értékes igazság azokban a tanításokban, amelyeket Isten előttünk járó gyermekei szent meggyőződéssel hirdettek:

„Mindent vizsgáljatok meg és ami jó, azt tartsátok meg!” (1Thesszalonika 5:21)

Az adventmozgalom által felismert igazságok kulcsfontosságú mérőföldkövek Isten végidőben élő gyermekei számára, amelyeket Pál apostol tanácsát követve meg kell vizsgálnunk. Csakhogy az út még nem ért véget... Ha figyelünk a Szellem kijelentéseire, az Úr végül minden igazságra el fog vezetni minket. ■

Sánta János

„Sok leckét kell még megtanulnunk, és sokat, nagyon sokat elfelejtenünk. Egyedül Isten és a menny tévedhetetlen. Akik úgy gondolják, soha nem kell feladniuk egyetlen dédelgetett elképzelést sem, és soha nem lesz szükség véleményük megváltoztatására, csalódni fognak.” (E.G. White)

Az első parancsolat

Kit imádunk?

„Ne legyen más istened rajtam kívül!” (2Mózes 20:3)

Ebben a cikkben az első parancsolatot fogjuk megvizsgálni. Az első parancsolatot csak akkor érthetjük meg, ha tudjuk, ki az Isten, és milyen Ő. Ha ugyanis téves elképzelésünk van Istenről, akkor valójában nem Őt, hanem valaki mást imádunk!

Hamis imádat

Egyszer élt egy nép, amely tévesen azt hitte, Istent imádják:

„Ti azt imádjátok, akit nem ismertek, mi azt imádjuk, akit ismerünk...” (János 4:22)

E szavakat Jézus egy samáriai asszonynak mondta a samáriai népről. Ezek az emberek úgy vélték, hogy az ő imádatuk a helyes, és Samária az igazi imádati hely. A Megváltó szerint viszont azt sem tudták, hogy tulajdonképpen kit imádtak! A baj az volt, hogy hamis elképzeléseik voltak Istenről, és ennek megfelelően csak hamis is-

tent imádhattak. De Jézus ezt mondta:

„De eljön az óra, és az most van, amikor az igazi imádók szellemen és igazságban imádják az Atyát, mert az Atya is ilyen imádókat keres magának.” (János 4:23)

Nincs más helyes imádat. Az Isten szellem és csak szellemen lehet imádni és megismerni Őt.

„Jézus pedig így válaszolt: Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből.” (Máté 22:37)

„...Én tehát az értelmemmel Isten törvényének, de a testemmel a bűn törvényének szolgállok.” (Róma 7:25)

Az elménkkel, a szellemi részünkkel szolgálunk Istennek, és ha a Szent Szellem megvilágosít és elvezet az Úr szent útjaira, akkor tudni fogjuk, hogyan lehet őt szellemen és igazságban imádni.

Pál ezt írta: *„...tudom, kinek hittem...” (2Timótheus 1:12)* Fel-

tétlenül tudnunk kell, kit imádunk! Csak a saját gondolataink szerint létező Istent tudjuk imádni, ezért, ha hamis nézeteink vannak Istenről, akkor hamis istent imádunk, és istentiszteletünk nem több a pogányok bálványimádásánál. A pogányok tudták, hogy fából faragott bálványaik nem istenek, de mivel saját istenképük öltött testet ezekben, mégis istenként imádták szobraikat. Ha téves elgondolásaink vannak Isten jelleméről, valójában ugyanúgy más istent imádunk, mint azok a pogányok, akik saját elgondolásaikat kézzelfogható bálványszobrok formájába öntötték.

Isten kinyilatkoztatása

De ha élő kapcsolatban vagyunk Istennel Szellem által, Ő minden igazságra elvezet minket, kinyilatkoztatja magát igéjéből, és megmutatja, hogyan imádjuk Őt. A kérdés tehát az, hogy mit mond magáról Isten? Megváltónk szavainak óriási jelentősége van:

„Bizony mondom nektek, aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint egy kisgyermek, semmiképpen sem megy be abba.” (Márk 10:15)

A Szentírás megértéséhez tehát

nem szabad, hogy saját elgondolásaink legyenek Istenről, mivel elménk nem tudja elképzelni az igaz Istent. Ellenkezőleg: legyünk készek elfogadni azt, amit a Szentírás mond Róla. Félre kell tennünk minden előzetes elképzelésünket Istenről, és azt kell kutatnunk, amit Ő mond magáról. Csak így tudjuk igazán imádni és szeretni Őt – és tényleg Őt – egész szívünkkel.

Isten egy személy

Néhány hitvallás nem az igazságot tanítja Istenről, mikor azt állítják, hogy Istennek nincs teste vagy alakja, vagy nincsenek érzései. Isten saját kijelentései tanúsítják, hogy Ő egy valóságos lény, egy élő személyiség. A Biblia azt mondja róla, hogy szeret, márpedig a szeretet érzelmekkel jár! A Szentírás világosan tanítja azt, hogy Istennek van teste és alakja, és vannak érzései. Amikor Mózes látni kívánta az Úr dicsőségét, ezt a választ kapta:

„Erre azt mondta az ÚR: Megteszem, hogy elvonuljon előtted egész fenségem, és kijelentem előtted az ÚR nevét: könyörülök, akin könyörülök, és kegyelmezek, akinek kegyelme-

zek. Majd így folytatta: *arcomat azonban nem láthatod, mert nem láthat engem ember úgy, hogy életben maradjon. Majd azt mondta az ÚR: Íme, van itt hely nálam; állj a kősziklára! És amikor dicsőségem elvonul előtted, a kőszikla hasadékába álllitalak, és kezemmel betakarlak, míg átvonulok. Azután kezemet elveszem rólad, és **hátról meglátsz engem, de az arcomat nem láthatod.***” (2Mózes 33:19-23)

Egyesek 5Mózes 4:14-19 alapján azt igyekeznek bizonyítani, hogy Istennek nincs teste és alakja:

„Őrizzétek meg tehát jól a lelketeket, mert semmi alakot **nem láttatok** akkor, amikor a tűz közepéből szólt hozzátok az ÚR a Hórebén.” (5Mózes 4:15)

Ez az igevers azonban nem azt mondja, hogy Istennek egyáltalán nincs alakja, hanem azt, hogy a nép nem látta az alakját a Hórebén. Mózes világossá tette, Isten miért rejtőzött el a szemük elől:

„El ne vetemedjete hát, és ne csináljatok magatoknak faragott képet, bármiféle bálványalakot férfi vagy nő formájára;” (5Mózes 4:16)

Ez az elővigyázatosság nem volt alaptalan, később ugyanis a nép egy borjú képében imádta Isten, ezt mondva:

„Ez a te istened, Izráel, aki kihozott téged Egyiptom földjéről.” (2Mózes 32:4)

Isten meg akarta óvni népét a bálványimádástól, ezért rejtőzött el angyalaival együtt az emberek szeme elől. Ugyanakkor számos ígehely bizonyítja, hogy Isten valóságos személy, akinek van alakja és formája:

„Miután sokszor és sokféleképpen szólt Isten hajdan az atyákhoz a próféták által, ez utolsó időkben Fia által szólt hozzánk,... aki **dicsőségének visszatükröződése és valóságának képmása**, aki hatalma szavával fenntartja a mindenséget; aki miután bűneinktől minket megtisztított, a Felség jobbára ült a magaságban.” (Zsidók 1:1-3)

„Az az indulat legyen bennetek, amely Krisztus Jézusban is volt, aki, amikor **Isten formájában** volt, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy Istennel egyenlő,” (Filippi 2:5,6)

Az igazi imádat

Isten hozzáférhetetlen világosságban lakik, amelyről Ezékiel, Dániel és Jelenések könyve is lenyűgöző képekben beszél. Isten minden kétséget kizáróan egy valóságos személy – a kérdés az, hogyan imádjuk Őt. Ezt Ő maga írta le a legtökéletesebben, amikor kijelentette magát Mózesnek. Ebből megérthetjük, mit jelent szellemben és igazságban imádni Őt:

*„Az ÚR pedig leszállt a felhőben, odaállt mellé, és ő nevében szólította az Urat. Az ÚR pedig elvonult előtte, és így kiáltott: Az ÚR, az ÚR, **irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy az irgalmassága és igazsága. Irgalmas marad ezerízig, megbocsát hamisságot, vétket és bűnt. De nem hagyja a bűnt büntetlenül, meglátogatja az atyák vétkéért a fiakat és unokáikat harmad- és negyed-ízig.**” (2Mózes 34:5-7)*

Ilyen az Isten: teljes jósággal és kegyelemmel. A kegyelem azt jelenti, hogy jobban bánik a bűnösökkel, mint ahogy megérdemelnék – ahogyan Péter is írja:

„Nem késik az ígérettel az Úr, még ha némelyek késedelemnek tartják is, hanem hosszútűró irántatok, nem akarva, hogy némelyek elveszenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson.” (2Péter 3:9)

Isten maga a szeretet (1János 4:8), és gyönyörködik az irgalmasságban. A Szentírás az összes lehetséges módon ecseteli, milyen nagy Isten jósága és kegyelme! Ha ennek ellenére bármikor is azt gondolnánk, hogy Ő nem szeret, sőt gyűlöl, vagy megvet bennünket, akkor érzéseink valójában eltávolítanak tőle. Isten egyedül a bűnt gyűlöli, mert a bűn épp ellentéte annak, ami Ő; a bűnöst viszont szereti, és meg akarja menteni a bűn átkától. Aki azt gondolja, hogy Isten gyűlöl bárki emberfiát, az egy más istent imád!

Kutassuk a Szentírást, higgyük el, amit Isten önmagáról mond, és imádjuk Őt aszerint, amint azt ki nyilatkoztatta! Akkor nem lesz más istenünk előtte. Ő az abszolút tökéletesség, aki teljes az irántunk való kedvességgel, szeretettel, irgalommal és hosszútűréssel. Miért is akarnánk hát más istent?!

Gyakorlati következmények

Isten az embereknek mutatkozott be ilyenek – nekünk és értünk –, nem az angyaloknak. Ha nem olyanak fogadjuk el Őt, amilyenek leírja magát, akkor más istent imádunk. Márpedig minden imádó ahhoz válik hasonlóvá, akit imád. Ha torz elképzeléseink vannak Istentől, az imádatunk és – ebből fakadóan – a jellemünk is torz lesz. Isten azonban tiszta, és azt szeretné, hogy megértsük Őt, és mi is olyanok lehessünk, mint Ő.

Tökéljük el, hogy szellemben és igazságban fogjuk imádni Istent. Ismerjük meg Őt az Ő Szelleme által olyanak, amilyen, hogy biztosan tudhassuk, kit imádunk:

*„Mi azonban, akik **nappaliak vagyunk**, legyünk mértékletesek, öltük fel a hit és szeretet páncélját és sisak gyanánt az üdvösség reménységét. Mert Isten nem haragra rendelt minket, hanem arra, hogy elnyerjük az üdvösséget a mi Urunk Jézus Krisztus által” (1Theszalonika 5:8,9)*

Sok keresztény van tévedésben: elkövetnek valamilyen bűnt, de szégyellik bevallani, vagy túl büszkék ahhoz, hogy Isten elé vi-

gyék a dolgot. Azért maradnak távol Tőle, mert az irgalmas és hosszútűrő Atya helyén egy szigorú bírót látnak. Ez bizony egy hamis isten imádata, és nem az élő Istenben való hit! Akik nem mernek színe elé járulni bűneikkel, azok saját magukat büntetik meg, ugyanúgy, mint azok a pogányok, akik bálványokat imádnak.

A Biblia a legtisztább és leggyöngédebb szavakkal írja le Atyánk jóságát, legfőképp pedig a kereszt meggyőző erejére irányítja figyelmünket, ahol Isten irántunk való gyöngéd szánalma a legteljesebb mértékben kifejeződött:

*„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az ő **egyszülött Fiát adta**, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (János 3:16)*

Dicsőséges Megváltónk földi élete során láthatóvá tette Isten minden nemes tulajdonságát, és biztosított minket arról, hogy aki őt látta, az látta az Atyát is (János 14:9). Ő az, aki tökéletesen bemutatta az Atyát, akit imádnunk kell, és Ő az, aki által ténylegesen megszabadulhatunk a bűneinkből. Miért is akarnánk másfajta istent?

Ha tiszták és tökéletesek akarunk lenni, azt az Istent kell imádnunk, akiben már megvannak ezek a tulajdonságok. Ha az Isten jóságával kapcsolatos kételyeinkkel tudatosan leszámolunk, és úgy imádjuk Őt, amilyen a valóságban, akkor valóban olyanokká válhatunk, mint amilyen Ő:

*„És akiben megvan ez a **reménység iránta**, az mind megtisztítja magát, ahogyan ő is tiszta.” (1János 3:3)*

Ha Istent nem olyannak fogadjuk el, amilyen Ő valójában, akkor mi magunk sem válhatunk olyanná. Ne kételkedjünk Istenben, és ne engedjük meg magunknak azt a gondolatot, hogy Isten szeretete és jósága nem abszolút tökéletes. Csak belőle meríthetünk erőt, amely bennünket is megtisztít és jóvá tesz. Krisztus által felöltözhettünk Isten igazságába, és akkor úgy állunk majd a trón előtt, mint

akik teljes szívükből imádják Őt – olyannak, amilyen Ő a valóságban.

Isten és Krisztus egyek. Az Atya a Fiában nyilatkoztatta ki magát, így amit Istenről mondunk, az Jézusra is igaz. [...] A békesség tanácsa van kettejük között: az Atya – akihez mindenki bátran járulhat – és Megváltónk között. Miért is akarunk más istent?! Hadd vonjon magához az Ő szeretetével és tisztaságával, mi pedig imádjuk Őt szellemben és igazságban – így amikor eljön az idő, akkor úgy fogjuk látni Őt, amint van.

Ha abban az Istenben hiszünk, akit a Bibliából megismerhetünk, nem fogunk más istenre vágyni. Nem fogunk félni és rettegni sem tőle, sem az első parancsolattól. Ebben ugyanis öröm, béke, és Isten teljességének áldott ígérete található! ■

*Alonzo T. Jones
igehirdetése nyomán, 1889*

Pál imája

„Ezért meghajtom térdemet az Atya előtt, akiről neveztetik
minden nemzetség mennyen és földön,

hogy adja meg nektek dicsőségének gazdagsága szerint,
hogy hatalmasan megerősödjete az ő Szelleme által a
belső emberben, hogy Krisztus lakjon hit által a
szívetekben a szeretetben meggyökerezve és megalapozva,
hogy képesek legyetek megérteni minden szenttel együtt,
hogy mi a szélesség, hosszúság, magasság és mélység, és
megismerjétek Krisztus minden ismeretet felülhaladó
szeretetét, hogy így beteljesedjete az Isten egész
teljességéig.

Aki kéréseink és gondolataink mértékén felül is képes
mindent bőségesen megtenni az ő bennünk munkálkodó
ereje szerint, azé a dicsőség az egyházban Krisztus Jézus
által, minden nemzedéken át örökkönörökké.
Ámen.” (Efézus 3:14-21)

Hitből hitbe

Ingyenes folyóiratunk Isten gyermekeinek hitbeli épülését szolgálja,
míg mindnyájan felnövekedünk Jézus teljességében az érett felnőttkorra,
és az Ő dicsőségét tükrözve várjuk Megváltónk visszajövetelét.

A kiadásban közreműködtek:

Tartalmi szerkesztők: Gégény Rudolf, Sánta János

Felelős szerkesztő: Sánta János

Magyar nyelvi ellenőrzés: Barati Lilla

Nyomtatás: Gégény Lora Mariann

Elérhetőségeink a kiadvány hátlapján találhatók.

Kiadványunk teljesen **ingyenes**, szabadon terjeszthető és másolható. Ha szeretnéd rendszeresen kézhez kapni, iratkozz fel valamelyik elérhetőségünkön:

További
információért
keresd fel
internetes
oldalunkat:

hitbol.hu

Telefon: +3620/779-47-67
E-mail: info@hitbol.hu

A Facebookon is
megtalálasz minket:

 [/hitbol.hu](https://www.facebook.com/hitbol.hu)

